

Labas, miela drauge!

Na ir keistą užduotį man davei: parašyti laišką apie savo didvyrį. Didvyrį? Čia apie... ką? Didvyris tikriausiai turi kokių nepaprastų galių: moka skristi ir burti, laipioja sienomis kaip koks Žmogus-voras, jis didelis, stiprus ir nuolat gelbėja visą pasaulį. Blogiukai jo bijo ir nekenčia, o dori jį garbina ir dievina. Oi, bet čia tokios pasakos...

Žinok, aš visą vakarą sukau galvą, apie ką tau papasakoti. Jau maniau, kad nieko nebesugalvosiu. Kadangi buvo vėlu, ruošiausi miegoti. Tiesa, kaip ir kiekvieną vakarą, nusprendžiau prieš miegą paskaityti knygą (apie Pepę Ilgakojinę, tėtis padovanojo). Ir kaip kiekvieną vakarą, pro praviras duris išgirdau tėčio „Labanakt, Saule“. „Labanakt, Tėti...“. Tėti... Tėtis! Štai apie ką aš papasakosiu – apie savo Tė-tį!

Mano tėtis – didvyris. Tikriausiai tu tik nusišypsojai ir pagalvojai, kad aš keistoka. Gal... Nors mano tėtis nėra koks *supermenas*, bet vieną slaptą ir stebuklingą galią jis turi: moka skaityti kitų mintis. Mano tai tikrai perskaito! Tuoj viską tau paaiškinsiu, kodėl mano tėtis toks šaunus.

Pirmiausia, jis mane išmokė važiuoti dviračiu. Tai vyko prieš kokius šešerius metus, vasarą. Tiesiog vienas vakaras buvo kitoks: tėtis man nupirko dviratį. Aš taip džiaugiausi! Tas dviratis buvo mano mėgstamiausios rožinės spalvos ir net be jokių šoninių ratukų! Gal kiek didokas, bet mano laimė buvo dar didesnė. Dienos bėgo, o aš vis bandžiau ir bandžiau išmokti važiuoti. Vos pasiekdavau dviračio sėdynę, tvirtai suspausdavau *ragus*, o tėtis kantriai mane prilaikydavo, kol aš „važiuodavau“... Kai vieną kartą atsisukau, pamačiau keistą dalyką: aš toliau nuo tėčio, o jis stovėjo ir tik šypsojosi. Supratau: aš jau moku pati važiuoti dviračiu! Buvau tokia laiminga! Ačiū tau, Tėti.

Dar pamenu, kai buvau visai mažytė, labai norėjau Lėlių namelio. Ir Kalėdų rytą po spindinčia egle randu didžiulę dėžę, perrištą spalvotu kaspinu. Kas viduje? Taip! Lėlių namelis! Tai buvo pati pati nuostabiausia dovana. Aš tiesiog dūžgiau iš laimės! Dar tą patį vakarą jame apsigyveno mano lėlės ir mano kuriamos istorijos. Lėlių namelyje buvo jauku ir ramu kaip pas mus. Ačiū, Kalėdų seneli. Tu pildai svajones, tu – tikras didvyris.

Kiekvieną vasarą net po kelis kartus važiuojame žvejoti. Su kuo? Žinoma, kad su Tėčiu. Man labai patinka žvejoti, tik tas sliekas... Kai reikia jį užkabinti ant kabliuko... Brr... Negaliu. Ir kas padės, jei ne mano Tėtis. Ir visai nesvarbu, kad kartais bežvejodami sušlampam ar tų pagautų žuvų vos katinui užtenka... Man svarbiausia, kad būnam kartu, kad tu man kažką pasakoji, kad tiesiog sėdim ant lieptelio ir klausomės tylos. Va taip paprastai.

Būdavo dienų, kai supykdavau ant savo jaunesniojo brolio. Juk žinai, kokie jie įkyrūs. Vieną lietingą rudens dieną sėdėjau kambaryje. Vos išmokęs vaikščioti broliukas įkėblino į mano kambarį ir kiek pasidairęs stvėrė mano mylimiausią meškiuką, kurį buvau gavusi per savo gimtadienį. Ir mano meškutis suplyšo... Na, tada jau aš neištvėriau: pradėjau garsiai šaukti, tiesiog spiegiau. Paskui mane ir brolis dūdas paleido. Staiga prasivėrė kambario durys. Lėtai įėjo tėtis. Apkabino mus abu ir ramiu balsu paaiškino, kad broliukas dar mažas ir netyčia taip padarė. Gaila to meškiuko, bet Tėtis taip moka nuraminti...

Moka Tėtis nuraminti ir padrąsinti, kai aš bijau eiti į sceną vaidinti ar eilėraščio sakyti. Tada jis sako, kad tiki manimi, kad didžiuojasi. Ir tada ta mano baimė kažkur išgaruoja, ištirpsta nuo to gerumo. Baimė dingsta, nes mes kartu. Ačiū, Tėti, kad tiki manimi.

Miela drauge, štai ir papasakojau tau apie savo didvyrį. Ne apie tą, kuris kalnus nuverčia, apie kurį paskui visas pasaulis šneka, ne apie didžius žygdarbius įvykdžiusį, o tiesiog apie savo Tėtį. Apie Tėtį, kuris mane moko, paguodžia, būna su manimi, nuramina, padrąsina. Apie Tėtį, kuris myli mane, mamą, brolių. Apie Tėtį, kuris turi didelę širdį. Juk kartais maži ir paprasti dalykai yra svarbesni už tuos didelius. Sutinki?

Saulė